SOCIÁLNÍ zařízení města Bílovce

Domov pro seniory v Bílovci, Opavská 600/45, Bílovec

STŘÍPKY Z DOMOVA

3/2012

Zpravodaj Domova pro seniory v Bílovci pro měsíc červenec, srpen a září 2012.

www.dsbilovec.cz

Milí čtenáři,

je tady léto, pro mnohé nejkrásnější ze všech ročních období, doba dovolených, rozkvetlých luk, odpočinku, dozrávajícího ovoce, dětských radovánek a her.

Léto přináší nejen spoustu nových zážitků, ale i nové číslo našeho zpravodaje Střípky z Domova.

Nezapomeňte: „V létě se nudí jen ten, kdo nemá fantazii…“

Vaše redakce

Naši jubilanti

ČERVENEC

Marie Harabišová	7. 7. 1921
Milena Borucká	8. 7. 1943
František Mitrega	14. 7. 1936
Elvíra Knoppová	19. 7. 1926
Anna Barboríková	24. 7. 1932
Anna Kratochvílová	24. 7. 1924
Zdeňka Niklová	27. 7. 1929

SRPEN

Jiřina Frýdlová	1. 8. 1930
Božena Chmelová	8. 8. 1922
Věra Kovalčíková	12. 8. 1922
Helena Hyráková	17. 8. 1935

ZÁŘÍ

Jindřich Beinhauer	19. 9. 1925
Oldřiška Vavříková	29. 9. 1920

„Neexistují žádné zkratky na cestě k opravdovým hodnotám.“ B.Sills

Přejeme Vše NEJ k Vašim narozeninám!

Co jsme prožili….

Květinový den

O tom, že se bude konat v našem Domově koncem května Květinový den, jsme se dozvěděli z našeho časopisu „Střípky z Domova“. Protože celý program byl obestřen tajemstvím, očekávali jsme celou akci velmi zvědavě.

Již týden před stanoveným termínem přišla do prostor našeho Domova v 1. poschodí paní vedoucí se dvěmi pracovnicemi firmy Optys, které za malou chvíli doslova vykouzlily v čelním prostoru výzdobu s vlčími máky i zelenými lístky, uloženými na podloží řídkého tylu. Stejná výzdoba byla i v přízemním sálku budovy a na parapetech oken u vstupních dveří. Už den před akcí jsme byli v jídelně překvapeni květinovou výzdobou ve vázičkách na stolech. Něžné květy byly velmi milé.

V pondělí ještě v čase odpoledního klidu už bylo v prostorách 1. poschodí rušno, které se stupňovalo.

K výtahu přicházeli klienti, používající francouzské hole nebo chodítka. Před výtahem dostali informaci, aby se dole přemístili k hlavnímu vchodu do budovy. A co tam? Byla to naše skrytá otázka. A už tu bylo první překvapení. S pomocí ochotných „dveřníků“ jsme sestupovali po několika schodech do známých prostor před vchodem nyní úplně změněných na jídelní místnost, vyzdobenou květinami na stolech, u kterých byli usazovaní naši klienti.

Brzy byly všechny stoly obsazeny.

Po gratulaci klientům, kteří měli v měsíci dubnu a květnu narozeniny a předání symbolického dárku jsme si všichni pochutnávali na připraveném pohoštění.

Po chvilce tady bylo další překvapení. V květinový den nás přišly pozdravit děti z pěveckého sboru Alegro ze ZŠ TGM na Ostravské ulici. Nebyli nám neznámí. Pokaždé obdivuji jejich rytmus, výběr skladeb a chuť s jakou dovedou zazpívat každou písničku. Dnes měli navíc při svém vystoupení v pozadí „kulisu vzrostlých cypřišků“. Krásný byl pohled na paní vedoucí Domova, která seděla na horním kamenném schodě a s očividným potěšením sledovala celé vystoupení Alegra, které spolu s ostatními diváky odměnila bouřlivým potleskem.

Zpestřením programu byl květinový horoskop, se kterým nás seznámily naše sestřičky. Každý s klientů se podle data narození dozvěděl, která z květin k němu patří. Každá taková květina vyjadřovala, jaké vlastnosti má její nositel.

A na závěr přišly na řadu naše písničky, které tak rádi zpíváme. Po konzumaci večeře, ke které byly aspikové pochoutky v květinových motivech, jsme se postupně odebírali do svých pokojů sami i za pomocí sestřiček a jiných pracovníků Domova.

Všichni, kteří obětavě zajišťovali přípravu, průběh i ukončení uvedením všech prostor do původního stavu, si mohli jít odpočinout. Do spaní je provázelo jen naše upřímné poděkování a dlouho trvající vzpomínky.

O den později v úterý 22. května už jen girlandy u hlavního vchodu a květinová výzdoba uvnitř připomínaly, že v Domově pro seniory města Bílovce kralovaly 21. května 2012 květiny. Z jejich krásy se radovali klienti, zaměstnanci i hosté.

K. Krčmářová

Pompeje - aktivizační program - beseda

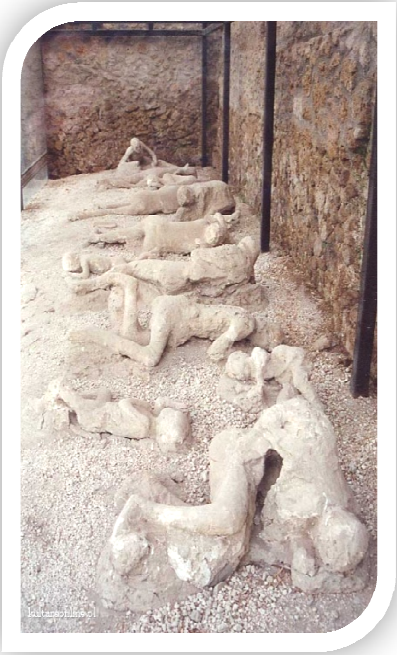

Když jsme se na nástěnce, kde je uveden měsíční program volnočasových aktivit přečetli, že 23. dubna bude beseda na téma „Pompeje“, zapátrali jsme ve své paměti, o čem že ta beseda bude. Jen matně si mnozí připomněli souvislost města Pompejí se sopkou Vesuv.

Brzy po 15. hodině bylo jediné prostranství v 1. poschodí zcela zaplněno 20ti klienty, aby si poslechli naši sestřičku, která nám ve svém poutavém výkladu přiblížila jednu z nejhorších přírodních katastrof, která před dvěma tisíci léty postihla antický svět.

Bylo 24. srpna roku 79 před Kristem. Během 24 hodin byly města Pompeje a Herkulaneum smeteny z povrchu zemského. Zemřelo bezmála 7 tisíc lidí.

Obě města ležela na úpatí hory Vesuv, sopky, která byla v nečinnosti přes 1 500

let. Lidé ani nevěděli, že ona hora je sopkou. Konec Pompejí byl pečlivě zaznamenán díky zápiskům mladíka Gaia Plinia, který byl svědkem katastrofy. Ten popsal situaci, kdy se Vesuv bouřlivě přihlásil k životu. Roztavená hornina se nezměnila jen v lávu, ale i v pěnu. Ta, vymrštěná výbuchem obrovskou rychlostí, vytvořila vířivý sloup, který rychle stoupal vzhůru. Jen pár minut po výbuchu sopky vystoupil až do výše 15 kilometrů. Žhavá hornina chladným vzduchem tuhla. Z magmatu vznikaly malé úlomky porézní pemzy. Vulkán vyvrhoval ze svých útrob také velké balvany, které se řítily k zemi rychlostí 200 km za hodinu a rozsévaly smrt. Pliniuv popis se ve své době natolik vymykal všemu známému, že jeho zápiskům dlouho nikdo nechtěl uvěřit. Teprve nedávno se historikovi věda omluvila. Erupce trvala nepřetržitě 3 dny. Město bylo zakryto vrstvou popela o výšce cca 6 metrů.

Více jak 1 500 let leželo město pohřbeno a zapomenuto. Teprve v roce 1599 byla objevena poloha zasypaného města při navrhování nového tvaru řeky Sarno. Pompeje byly objeveny v roce 1748. Od té doby byly provedeny rozsáhlé archeologické práce a odkryto mnoho zachovalých budov

s nástěnnými malbami. V roce 1860 se do výzkumu zapojil Giuseppe Fiorelli. Byly nalezeny dutiny ve vrstvě popela. Fiorelli přišel s nápadem vyplnit dutiny ve vrstvě popela sádrou, což vedlo k získání věrných podob Pompejanů, kteří nestihli utéct v jejich posledním okamžiku. Výraz zděšení je jasně viditelný v jejich tvářích. Fórum, lázně, mnoho domů a vil bylo překvapivě dobře zachováno. Pompeje jsou jediné starověké město, jehož topografie nebyla změněna a vidíme jej tak, jak bylo postaveno původně. Ulice byly rovné, tvořily pravoúhlou mřížku, byly dlážděny mnohostěnnými kameny a po obou stranách lemovány obchody a lázněmi.

Pozorně jsme poslouchali celou, odborně provedenou besedu, doplněnou i obrazy z knihy „Pompeje“ až do jejího ukončení. Přiblížilo nám znovu dávno zapomenuté údaje o katastrofě, o které jsme se učili již ve škole.

S upřímným poděkováním za besedu

K. Krčmářová

Tvoříme z těstovin

Dnešní deštivé odpoledne jsme s klienty společně strávili v prostorách Domova výrobou náhrdelníků z těstovin za poslechu hudby a zpěvu. Někteří klienti jen poslouchali písničky, někteří si i zazpívali a ti odvážnější se pustili do tvorby náhrdelníků. Každý vyrobený náhrdelník byl svým způsobem originál, neboť není těstovina jako těstovina. Některá vypadá jako kolínko, některá jako trubička a některá jako vrtulka.

Klienti navlékali na bužírky nejrůznější tvary těstovin, podle svého vkusu a tak vznikaly skutečně zajímavé výtvory. Ti nejzručnější klienti dokázali vyrobit i tři náhrdelníky, ale každý klient byl spokojen s tím, co se mu podařilo vytvořit.

Na závěr jsme se všichni „umělci“ se svými náhrdelníky vyfotili. A jak to dopadlo? To můžete sami posoudit…

D. Krčmářová

Bujnochův ranč v Jistebníku

Po loňském vydařeném výletu v Záchranné stanici v Bartošovicích jsme se vydali do nedalekého Jistebníku na Bujnochův ranč. Původně určený termín nebylo možné pro deštivé počasí uskutečnit, druhý termín 21. června jsme se rozhodli i přes velké vedro realizovat.

Ihned po obědě se musely začít zajišťovat organizační věci - dostatek nápojů, upřesnění počtu klientů a potřebných vozíčků. Dodatečně se zajišťovaly klobouky a čepice pro nutnou ochranu hlavy. A za chvíli jsme se mohli potěšit i bizarními tvary klobouků. Světlo světa spatřily i čepice, které jsme měli schované od loňské olympiády. A už jsme po půl jedné odpolední plní očekávání vyrazili objednaným autobusem na náš výlet.

Projeli jsme Bílovcem, Bravanticemi a pod kopcem ke Klimkovicím jsme odbočili doprava směrem na Jistebník. Po příjezdu autobusu až k bráně ranče jsme z autobusu za pomocí personálu usedali do připravených mechanických vozíků, které jsme si vzali sebou. Na rozlehlém prostranství ranče nás uvítala už na první pohled sympatická a mladá paní průvodkyně, která nás obohatila nejen svou přítomností, ale i informacemi nabitým výkladem. Dozvěděli jsme se, že jsme první „exkurze seniorů“, která navštívila Bujnochův ranč.

Paní průvodkyně hovořila ve svém odborném a zasvěceném výkladu o samotném vzniku ranče i současné situaci. Dozvěděli jsme se, že provoz ranče zajišťují tři pracovníci, kteří se starají o 30 převážně teplokrevných ustájených koní nejrůznějších plemen. Koně se na ranči nejen pasou, ale i trénují pro případná sportovní derby.

Některá plemena ustájených koní nám byla i s výkladem předvedena, některá jsme si mohli i pohladit. U všech zvířat byla zřejmá dokonalá péče jejich

ošetřovatelů. Po tomto výkladu a nezapomenutelném bezprostředním kontaktu s koňskou srstí jsme pokračovali v prohlídce stájí zrekonstruovaných z bývalého kravína. Jednotlivé boxy jsou opatřeny štítkem se jménem ustájeného koně a informací o krmných dávkách a časech krmení. V prostoru stáje jsou uskladněny pokrývky pro koně v případě deště, větru nebo zimy. Dostatečně velký prostor je vymezen pro sprchový box koní, který je hojně využíván.

Když jsme opustili prostory stájí, dostali jsme se do naproti upravené velké budovy, kde probíhá výcvik koní. Zem cvičiště je pokrytá zvláštní směsí písku. Součástí prohlídky byla i ukázka umění vycvičeného koně ve westernovém stylu, kterou nám předvedl sám dvacetitříletý majitel ranče. Náš potlesk za dokonalou souhru člověka a koně není zdaleka oceněním té náročné dlouhotrvající a mravenčí práce. My můžeme mladého nadšence jen obdivovat a popřát mu hodně elánu, odpovědnosti a vytrvalosti.

Ještě před odchodem z ranče jsme využili další chvíle k příjemnému posezení ve stínu v tamní hospůdce především k doplnění tekutin. Pak už nás paní průvodkyně doprovodila až k autobusu, kde jsme se s ní i s celým nádherným rančem rozloučili.

Všichni jsme byli s celou exkursí velmi spokojeni. Za nás všechny to nejlépe zhodnotila naše nejstarší účastnice 91letá klientka Domova p. Harabišová jejím pověstným humorem: „Nepočítala jsem, že se mi ještě před smrtí podaří vidět něco tak nádherného!“

Nezbývá než poděkovat všem, kteří pro nás, klienty Domova, tento nezapomenutelný výlet připravili.

Děkujeme za vzpomínky, které nám zůstanou…

K. Krčmářová

Co nás čeká…

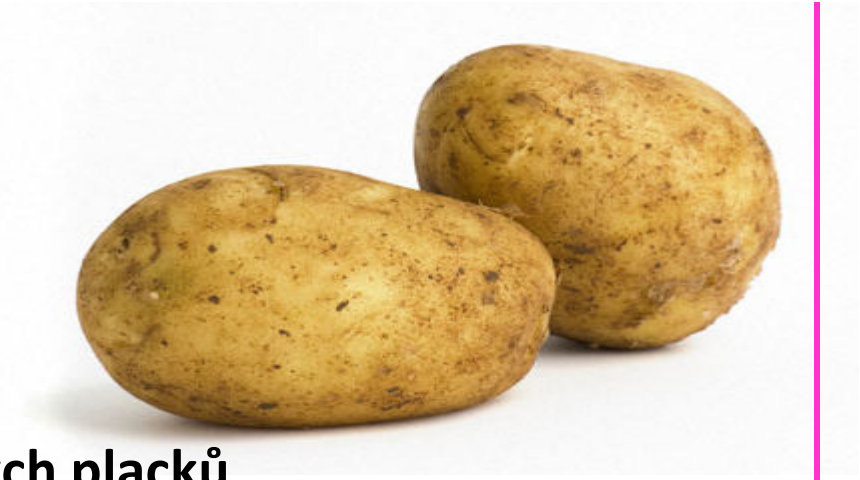

Smažení bramborových placků

Chcete ochutnat bramboráky smažené na letním ohni za poslechu příjemné hudby? Přijďte mezi nás v červencových odpoledních hodinách, společně si zazpíváme, ochutnáme netradičně upravené brambory a prožijeme příjemné odpoledne.

Sportovní olympiáda

Přijďte s námi na začátku září prožít již tradiční sportovní odpoledne se svými příbuznými, známými a přáteli. Čeká na Vás spoustu zajímavých soutěží, občerstvení a nezapomenutelných zážitků.

Táboráku plápolej!

V každém z nás je ukrytý romantik, toužící po dálce a nostalgií. Proto jsme se rozhodli zakončit babí léto pravým trampským potlachem s názvem“ Táboráku plápolej!“

Zapálíme slavnostní oheň, vyvěsíme vlajku a zavzpomínáme na toulavé boty našeho mládí. Nebude chybět ani volba „šerifa“ domova. Všechen ruch okolo táboráku zabalíme do barevné hudební celty.

Rady našich babiček

A v krku už mě nebolí

Na bolest v krku vyzkoušejte kloktadlo z citronu. V hrnku teplé vody rozmícháme čajovou lžičku šťávy z citronu a lžičku tříprocentního peroxidu vodíku. Kloktáme pravidelně co tři hodiny.

A zase mám zářivý úsměv

V misce rozmačkáme zralou jahodu. Do připravené směsi namočíme kartáček na zuby a po dobu pěti minut čistíme krouživými pohyby zubní sklovinu. Po vyčištění si musíme ústa řádně vypláchnout, aby nedošlo k poškození zubní skloviny, jelikož jahody vytvářejí kyselé prostředí. Z tohoto důvodu neprovádíme čištění častěji než dvakrát do měsíce.

A syrové nebo vařené?

Podařilo se vám smíchat vařené a syrové vejce? Pokud ano, tak nevěšte hlavu my máme pro vás radu. Na mělký talíř pokládejte jedno vejce po druhém. každé vejce roztočte, pokud se vejce bude točit dlouho a rychle je vejce uvařené. V případě, že se bude točit krátce a křivě je syrové, jelikož vnitřní obsah vejce není konzistentní.

D. Krčmářová (Časopis ONA DNES)

Pečeme…

Jahody - plody léta

Červen je v přírodě měsícem bouřlivých změn a také obdobím sklizně jahod, zahradních i lesních plodů. Během června a července je můžeme sbírat na zahradě, na stráních, pasekách i v lesích. Jahody jsou plody výtečné chuti, příjemného aroma s množstvím vitamínů.

Jahody jako plody konzumujeme převážně čerstvé. Jsou bohaté na cukry,

pektiny, vitamín C a minerální látky. Léčebné účinky však mají právě listy a to především volně rostoucích jahodníků. Obsahují třísloviny, silice i draslík. Jsou vhodné na přípravu čaje při horečce, revmatizmu, průjmovitých onemocnění aj. Jahody mají široké uplatnění také v kuchyni. A protože jsme před sebou měli plný košík čerstvých jahod, upekli jsme si oblíbený jahodový koláč s želatinou. Recept je jednoduchý. Vyzkoušejte…

Jahodový koláč se želatinou

Piškot: 6 vajec
6 lžic cukru
6 lžic polohrubé mouky
trochu prášku do pečiva

Krém: 15 % zakysaná smetana
vanilkový cukr
ztužovač šlehačky

Dále jahody a želatina.

Postup

Vyšleháme vajíčka s cukrem a pomalu vymícháme s moukou a kypřícím práškem do řídkého těsta, vylijeme na vymazaný a moukou vysypaný plech a pečeme. Zakysanou smetanu smícháme s vanilkovým cukrem a ztužovačem šlehačky.

Upečený piškotový korpus potřeme připraveným krémem. Na krém pokládáme půlky jahod a nakonec zalijeme připravenou želatinou.

Necháme vychladit a podáváme.

Dobrou chuť!

Z. Pavlicová

Naše vzpomínky

Pes zachránce

Ještě před tím, než jsem ráno odcházela do práce, jsem chodívala se svým psem Alanem na procházku. V 11 hodin jsem se vracela z práce a opět šla svého psa vyvenčit. Když se Alan dostatečně proběhl, spěchala jsem zpátky domů vařit oběd.

Vzala jsem si drůbky na polévku, dala je do hrnce s vodou, postavila na puštěný plynový sporák a počkala, až se zavaří, poté jsem ubrala plyn a nechala drůbky povařit. Protože mě bolela hlava, vzala jsem si prášek a lehla jsem si na otoman v kuchyni s tím, že, než se drůbky uvaří, se trochu prospím a hlava mě přestane bolet.

Něco mě ve spánku škrábalo na ruce, jakoby v dálce jsem slyšela kňučení…dlouho jsem se nemohla probrat. Když jsem se konečně probudila, ruku jsem měla už hodně poškrábanou a vedle mě stál můj pes Alan a dožadoval se pozornosti. Všimla jsem si, že Alanovi tečou z očí slzy. Zpočátku jsem nevěděla, co se děje a ptala jsem se Alana, jestli chce jít ven, dával najevo, že ne…Šla jsem se podívat, jestli už jsou drůbky uvařené…při pohledu na plynový vařit, jsem zjistila, že polévka vzkypěla a zhasla oheň, plynový vařič však stále vypouštěl do okolí plyn. Motala jsme se a cítila se jako opilá. Polévka už byla studená, což znamená, že jsem spala dlouho.

Na tento zážitek nikdy nezapomenu a jsem vděčna svému pejsku Alanovi, který mi zachránil život a který už nežije, ale s láskou na něj vzpomínám.

Ne nadarmo se říká - pes, přítel člověka. Přeji si, ať má každý úctu ke psům a nikdo jim neubližuje!

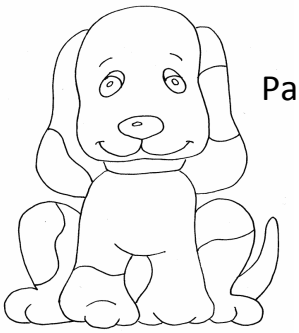

Paní Anna ve spolupráci s P. Borůvkovou

A přeci mám život ráda!

Jmenuji se Božena Řezníčková a jsem nejdéle žijící obyvatelkou v tomto zařízení. Bylo mi 49 roků, když jsem byla přijata. I v tomto poměrně mladém věku jsem prožila krásný i krutý osud.

Krásné bylo mé mládí, šťastný život po boku mého manžela i radost z narození obou dětí - holčičky a chlapce. Krutá byla především má nemoc, kdy jsem se stala již ve svých 40 letech invalidní. Jakoby to nestačilo. Důsledky nemoci se projevovaly čím dál více. Vyvrcholením byla nemoc a následně smrt manžela, brzy tragická smrt mé dcery a nakonec nedořešená ztráta mého syna. Dodnes mi není jasné, jak jsem mohla tolik bolesti zvládnout. Zůstala jsem na světě sama, nebližší příbuznou mi je maminčina sestra s manželem, kteří mi zůstali oporou.

Můj nástup do Domova pro seniory v Bílovci v roce 1999 byl pokusem i příslibem nalezení nové naděje a smyslu, nových přátel…

Musela jsem si zvykat na nové prostředí Domova, na nové spolubydlící, na personál. Všechno bylo pro mě nezvyklé…Ještě jsem nezapomněla na svůj domeček, který skoro sám vystavěl manžel, na zahrádku ve svahu s množstvím kytiček, které jsem tak s láskou pěstovala. Jen pomalu a postupně jsem se v Domově zabydlovala. V průběhu let mého pobytu se vystřídalo v Domově hodně lidí. I s těmi jsem se postupně seznamovala a snažila se s nimi sžít. Velké opravy se v Domově nedělaly, jen přepažení velkých pokojů na menší, aby ze 4 nebo 5 klientů mohli zůstat na pokoji 2 nebo 3. Já jsem bydlela ve dvoulůžkovém pokoji.

Když přišla v roce 2007 do Domova nová vedoucí, jakoby zavál svěží vítr. Změna byla zejména jiným vztahem ke klientům, který byl lidštější a upřímnější. Brzy prokázala svůj zájem o zlepšení situace v Domově, o který stále „bojuje“. Spolu s ní přišla do Domova i nová zdravotní sestra. Pro mě i ostatní klienty to byla brzy sestřička Danka. Byla a stále je pro mě velkou oporou v mé těžké nemoci, vždy ochotná a vstřícná k mým požadavkům a potřebám. Nutné opravy, které následovaly, postupně zlepšovaly úroveň bydlení. Dnes už jsou jen vzpomínkou všechny útrapy, které nás provázely při každém zásahu řemeslníků v našich pokojích. Brala jsem je jako příslib toho, že se nám bude žít lépe.

Tak jsem prožívala jednotlivá léta, zvykala jsem si a zapojovala se do všech aktivit, které byly v posledních letech organizovány. Několikrát jsem se jako členka družstva Domova zúčastnila soutěže, poprvé v Českém Těšíně a podruhé v Ostravě - Porubě na XV. mezinárodních olympijských hrách vozíčkářů.

Ráda říkám, že jsem v Domově spokojena, jen kdyby bylo mé zdraví ke mně trochu milosrdnější…vždy se těším, až bude svítit sluníčko a naplní mě energií a chutí do života, který mám tak ráda!

B. Řezníčková ve spolupráci s K. Krčmářovou

Zázraky se ještě dějí

Tento příběh byl tak populární, že o něm psal i denní tisk.

Vše se začalo odvíjet v malebném místě našeho kraje, v nedalekých Mostech u Jablůnkova. Pan František žil svůj pokojný život v chaloupce, a tak jako daný člověk měl i on své problémy. Měl potíže se zrakem, ale vše dobře zvládal, nikoho nepotřeboval. Potíže se však začaly prohlubovat. I přesto pan František jen s malou pomocí rodiny, později i sociální služby, dokázal stále sám o sebe pečovat. Jednu chvíli se zdravotní stav začal rapidně zhoršovat a pan František přestával vidět. Došlo to tak daleko, že rozeznával jen světlo a tmu.

Stále se snažil vše sám zvládnout, ale jednoho dne upadl a zůstal bez pomoci několik dnů. Po této události se musel rozhodnou, co bude dále. Po hospitalizacích a různých jiných vyšetřeních se dostal do Domova seniorů v Bílovci.

Ve svých 78 letech si pan František myslel, že už nikdy vidět nebude. Pomalu si zvykal na život mezi světlem a tmou. Na naléhání rodiny a s podporou personálu Domova se pan František svěřil do rukou lékařů - očních odborníků. Následovala řada vyšetření a lékařských konzilií v čele s MUDr. Jiřím Kuncem, který panu Františkovi oznámil, že ještě je naděje, že znovu uvidí. Zákrok byl však velmi riskantní, odrazoval jak lékaře, tak pana Františka.

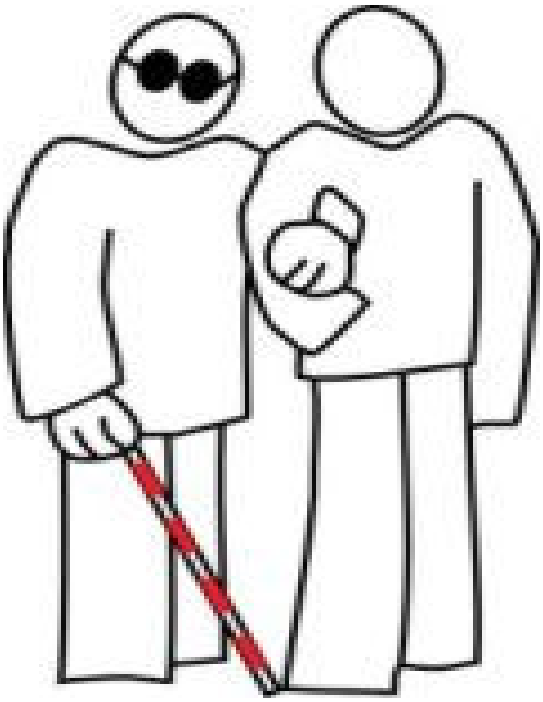

Pan František se však nechtěl vzdát a rozhodl se podstoupit riskantní zákrok. Jeho jediným přáním bylo mít zákrok rychle za sebou…A tak se stalo, co se mělo stát, složitý zákrok proběhl.

Úleva však nepřišla. Oko bylo zakryté, nikdo nic nevěděl, oko se mohlo odkrýt až následující den po operaci. Pan František se celou dobu obával a zároveň se těšil…pronásledovaly ho smíšené pocity.

Další den při kontrole došlo k tolik očekávanému odkrytí operovaného oka.

Panu Františkovi byla položena zásadní otázka: „ Vidíte nějaké písmenko?“ a nastalo ticho jako v kostele. Přišla další otázka: „Něco není v pořádku, pane Františku?“ a najednou všichni slyší z úst pana Františka: „T-F-V-C-H-E…“.

Úžasné! Operace se zdařila, pan František vidí! Všichni přítomní jsou dojati tajně potlačujíc slzy a zároveň vyčerpaného, ale šťastného pacienta uklidňují a doporučují klid a bez slz. Slzy očím po zákroku ubližují.

Pan František podstoupil ještě několik rekonvalescenčních kontrol, dostal pár receptů a….tento příběh pomalu končí…a nebo právě začíná?! Pan František dostal novou šanci žít plnohodnotný život a vyjadřuje nesmírné DÍKY panu primáři MUDr. Jiřímu Kuncovi.

Ještě dnes po dvou letech vyvolává tento příběh se šťastným koncem dojetí a mnoho z nás by ho chtělo slyšet znovu a znovu…

M. Kasprzyková ve spolupráci s F. Mitregou

Život v Domově - Pohled klientů

Ještě v měsíci březnu jsem se seznámila se svým klíčovým pracovníkem, kterého má každý klient Domova. Rozebraly jsme spolu moje cíle a přání, jehož splnění bude odvislé od mého zdravotního stavu.

Velmi milá byla pro nás návštěva dětí ze ZŠ TGM v Bílovci se svoji paní učitelkou. Zaplněný prostor haly klienty s vozíčky, nedává účinkujícím dostatek místa k vystoupení, ale těm to nevadilo. Kromě kousku volného prostoru využili spodní části schodiště a z jednotlivých schodů zpívali stejně ochotně a v rytmu, který nás všechny uchvátil. Moc dlouho jsme na toto jejich vystoupení vzpomínali.

Jednoho dubnového večera po návratu z večeře na svůj pokoj se mi udělalo špatně, zkolabovala jsem, zvracela jsem a část jídla jsem vdechla. Upadla jsem do bezvědomí. Přítomný personál přivolal ihned záchrannou službu, ale já jsem si nic nepamatovala…Ráno při vizitě v nemocnici mi ošetřující lékař sdělil, v jak vážném stavu jsem byla. Zpět z nemocnice jsem se vrátila po více jak měsíci.

Dodnes jsem si jistá, že jen díky rychlému zásahu personálu Domova a obětavé péči lékařů a sestřiček v nemocnici jsem zůstala naživu. Velmi všem děkuji.

Po návratu z nemocnice jsem musela začít zase od začátku. Znovu jsem se učila chodit. Před sebou jsem měla ještě radostnou událost. Byla to svatba mého nejmladšího vnuka, která byla přesně na den 60 let po mé svatbě s manželem. Na dotaz mé kadeřnice, která mě připravovala na svatbu mého vnuka, jak se mi v Domově pro seniory v Bílovci daří, jsem ji popravdě vylíčila mé zkušenosti z prvních měsíců. Její úžas, který vyústil ve slova: „a přitom si lidé myslí, že se do Domova chodí umírat“, mě přivedl na nápad informovat více občany města o skutečné situaci v našem Domově. Projednala jsem svůj nápad s paní vedoucí a už v dalším čísle městského zpravodaje byl otištěn prvý článek s názvem

„Život v Domově - Pohled klientů“. Článek byl přijat pozitivně a já jsem ráda pokračovala v dalších článcích o skutečných událostech, kterých jsme my klienti byli svědky. Články jsou otištěny ve zkrácené verzi také v Bíloveckém zpravodaji.

V článcích jsem se vždy snažila zachytit atmosféru, kterou jsme při jednotlivých akcích prožívali i svůj obdiv nad nefalšovaným nadšením sestřiček i tu jejich nezměrnou chuť udělat nám, jak jsem již podotkla: „z každého obyčejného dne den sváteční“. A to vše kromě své každodenní práce s klienty, která je a musí být vždy na prvním místě.

Můj příspěvek se pomalu blíží ke konci, přesto se musím ještě vrátit ke dvěma akcím v Domově, které se poněkud vymykaly těm ostatním, tedy těm které byly pořádány přednostně pro nás klienty. Byla to loňská *Sportovní olympiáda* a *Setkání u vánočního stromku*. Na tyto akce byli pozvaní i rodinní příslušníci a přátelé klientů, kterých přišlo opravdu hodně. Já i všichni klienti jsme byli velmi spokojeni, že jsme mohli prožít tyto akce se svými blízkými, což nám nemůže nic vynahradit, je to pro nás ten nejhezčí dárek, který můžeme dostat. Zároveň bych si přála, aby návštěvy našich blízkých neustávaly, aby nás nadále brávali do svých domovů. Pokaždé, když se od nich vracíme, jsme jakoby prozářeni vzpomínkami na společně strávené chvíle a to je pro nás velký dar, který dostáváme…

K. Krčmářová

Trénování paměti

Jubilejní hodina

Dne 16. května 2012 jsme společně oslavili 50. hodinu trénování paměti. Pro všechny byl připravený zmrzlinový pohár, na kterém si všichni „oslavenci“ pochutnali.

Naše společné „výročí“ jsem pojala jako poděkování všem, kteří se podílí na přípravě programu i všem klientům, kteří se trénování paměti účastní. Každý z těchto klientů je v trénování paměti něčím výjimečný, každý má něco, co se sluší vyzdvihnout. Proto každý z nich dostal „pochvalný list“ - ocenění např. dobré dlouhodobé paměti, snahy, píle či aktivní účasti.

Na závěr bych chtěla poděkovat vedoucí Domova, sociální pracovnici a p. Soně za pomoc s přípravou 50. hodiny trénování paměti.

P. Borůvková

Vyhodnocení jarního kvízu

Na konci měsíce června jsme při trénování paměti spolu s klienty vyluštili jarní kviz, který byl zveřejněný v minulém čísle našeho zpravodaje. Na závěr jsem odměnila tři klienty Domova, kteří tento kviz vypracovali samostatně a nejrychleji. První místo získala paní Krampolová, druhé místo paní Krčmářová a třetí místo paní Frýdlová.

Pro tyto výherkyně jsem připravila za odměnu časopisy Historie a Epocha. Všichni, kteří tento kviz vyluštili, si mohli pochutnat na zákusku a kávě. Děkuji všem za snahu a účast. Už teď se můžete zapojit do luštění dalšího kvízu, tentokrát prázdninového.

P. Borůvková

ŘEŠENÍ JARNÍHO KVÍZU:

KANĚPNOM - Pomněnka

ALEBOLK - Lobelka

KEBIŠI - Ibišek

ŘEDOMNEC - Modřenec

KLENIKOC - Koniklec

MAROZRÝN - Rozmarýn

NOZVEK - Zvonek

ČÍMĚSEK - Měsíček

VAKALINKON - Konvalinka

KANĚSŽEN - Sněženka

SACRIN - Narcis

Prázdninový kvíz

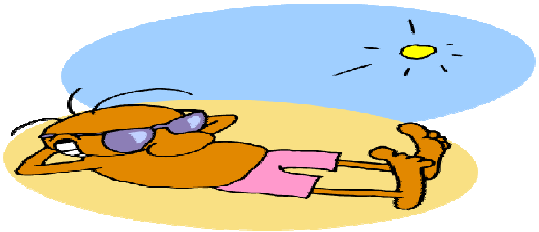

Léto je doba dovolených, výletů a prázdnin dětí. Která česká města byste se svými vnoučaty navštívili? Do kterých českých měst byste se vydali?

Připište ke každému písmenu alespoň **DVĚ ČESKÁ MĚSTA**.

B ....

D ....

H ....

J ....

K ....

L ....

M .....

N ....

O ....

P ....

R ....

S ....

T ....

V ....

Z ....

TAJENKA

Doplňte název města, které charakterizuje níže uvedený text a fotografie:

Počátky města jsou předmětem četných dohadů. Město bylo založeno pravděpodobně někdy mezi lety 1293 - 1324 a náleželo pánům z Kravař do roku 1434.
Středověké město chránila hradební zeď, vysoká 4 - 5 m a v základě široká cca 180 cm. Půdorys původního hrazeného města měl tvar protáhlé elipsy o přibližné délce 350 metrů a šířce asi 220 metrů. Z jihovýchodní strany k městskému jádru přiléhal opevněný areál tvrze v letech 1575 - 1576 přestavěné na čtyřkřídlý renesanční zámek později s barokní podobou.
Původní zástavba města byla z větší části dřevěná. Podloubí domů na náměstí se v průběhu 16. století měnila na zděná, klenutá. Asi v polovině 15. století vznikl ve městě špitál a při hradební zdi existovala městská lázeň. Uprostřed náměstí byla kašna německy zvaná Prangelbrunnen, protože v její bezprostřední blízkosti stával městský pranýř.

Nejničivější požár zachvátil město v roce 1729. Tehdy mu padlo za oběť 23 měšťanských domů na náměstí včetně radnice a dalších 24 domů v přilehlých ulicích, tímto požárem byl také vážně poškozen městský zámek.
Město hospodářský prosperovalo. V polovině 18. století pracovalo v tomto městě 10 čechů (soukenický, obuvnický, řeznický, krejčovský, tkalcovský, kovářský, puškařský, zámečnický, pekařský, kožešnický a spojený cech truhlářů, kolářů a bednářů).
Město se stalo rodným městem významného vídeňského malíře oltářních obrazů Felixe Ivo Leichra (1727 - 1812).
V roce 1770 čítalo město na 300 domů. Roku 1771 došlo k prvnímu číslování domů a označování ulic. Od konce 18. století se obraz města začal postupně

měnit. Bouraly se středověké hradby a zasypávaly hradební příkopy. Z dobových zpráv víme, že podloubí měly ještě okolo roku 1800 všechny domy na náměstí. V průběhu 19. století byla většina zazděna. Podloubí radnice bylo zazděno ve druhé polovině 19. století a opětovně odkryto v roce 1939.

Na náměstí vznikla v roce 1830 Leicherova továrna na sukno, později se přeorientovala na výrobu klobouků a posléze v železářský závod. V letech 1845 - 47 dává o sobě vědět Hirtova továrna, 1881 Bergerova parní pila, Klepichova knihtiskárna, Frankelova likérka. V roce 1863 přišel do města vídeňský podnikatel Ferdinand Salcher a založil firma Massag a.g., která dosáhla velkých podnikatelských úspěchů. Roku 1905 byla vybudována městská plynárna a vodovod, 1918 začal vyrábět strojírenský závod Lamiva, a také dvě místní cihelny. Od roku 1914 začaly vycházet noviny Wagstadter Zeitung. Provoz na železniční trati spojující blízké město byl slavnostně zahájen 1. října 1890. Při sčítání obyvatelstva roku 1834 mělo celé město 423 domů a 3 610 obyvatel.

10. října 1938 do města dorazily motorizované jednotky německého Wehrmachtu a byly nadšeně vítány většinou německých obyvatel. Město se stalo součástí Velkoněmecké říše.

Největší pohromu přinesl do města konec II. světové válka. Rudá armáda kvůli tuhému odporu Němců dobývala město od 28. dubna do 3. května 1945, za použití těžkého dělostřelectva. Z celkového počtu 800 domů 71 vyhořelo, 65 bylo zničeno bombardováním a 108 bylo poškozeno. Značné škody utrpělo náměstí i dominanta města - zámek.
Dne 10. 9. 1992 byla ve městě vyhlášena památková zóna, ve které je zapsáno 9 nemovitých kulturních památek.

Valeš, E. *Město* [online].. Dostupné z <http://www.bilovec.cz/profil.asp?p1=39968>[cit. 2012-06-25].

Smírčí kříže

Smírčí kříž je kamenný kříž postavený na místě, kde se stal hrdelní zločin nebo neštěstí. Středověké právo stanovilo, že vrah, poté co byl usvědčen, nemusel být vždy popraven. Do popředí se dostávala snaha vyřešit jeho provinění jiným, pro něj, pozůstalé i společnost optimálnějším způsobem. Většinou byl zavázán k pokrytí nákladů pohřbu oběti, soudních výloh (v některých případech i v průběhu soudu vypitého piva) a také ke složení patřičné sumy na výživu a výchovu pozůstalých dětí oběti. Rodině oběti musel rovněž poukázat jako výraz pokání dohodnutou finanční částku – takzvané „hlavné“ (tedy ekvivalent za hlavu zabitého) a další materiální požitky.

Při společném jednání o podmínkách uzavírané vzájemné dohody mezi poškozenou stranou (pozůstalými) a pachatelem bylo dbáno na to, aby se obě strany smířily a zavázaly se dále již neusilovat o pomstu.

Církvi byl pachatel povinen věnovat určené množství vosku na svíčky pro kostel a navíc objednat a zaplatit určený počet zpívaných, méně často čtených zádušních mší.

Další částí pokání byla pěšky a naboso uskutečněná pouť do některého z tehdejších poutních míst (nejčastěji šlo o Jeruzalém, Řím a Cáchy), prostřednictvím níž měl dosáhnout usmíření s Bohem. Navíc byl pachatel na místě vraždy povinen postavit vlastnoručně vytesaný kamenný kříž nebo kapličku jako výraz pokání, na paměť a výstrahu současníkům i příštím pokolením. Kamenný kříž měl kolem jdoucí přimět k modlitbě za

duši oběti. Někdy byly přidány další tresty jako například povinnost přejít nahý po vsi nebo ležet s křížem na hrobě oběti.

Tehdejší procesy se značně lišily od dnešních soudních procesů. Byly spíše jakousi soukromou nebo soukromě – církevní smírčí dohodou, uzavíranou mezi zainteresovanými stranami, za přítomnosti patrona – významné světské i církevní osobnosti či představitele místní komunity. Pro tímto způsobem uzavírané smírčí smlouvy (traktáty pokání) se vžil název „composito“. Do současnosti se dochovalo jen několik nejstarších exemplářů těchto smluv, které můžeme najít v soudních knihách slezských měst, například Świednice, Jawora, Wroclaw (dnešní Polsko). Nejstarším křížem střední Evropy je kříž v polských Stanowicích datovaný ke dni 4. 12. 1305.

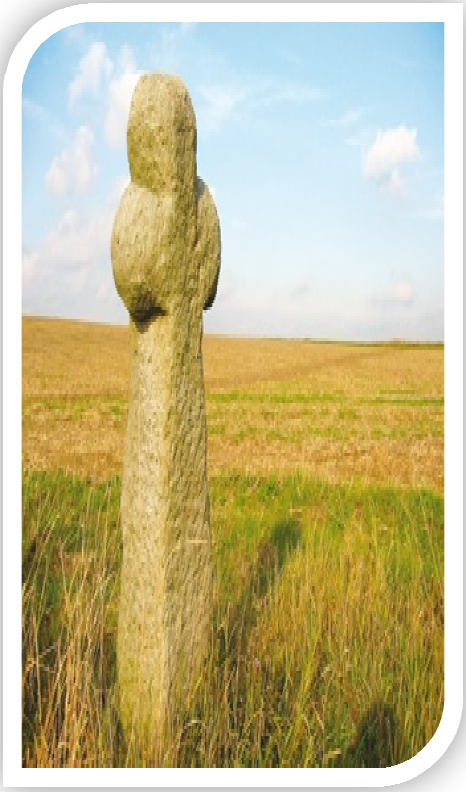

70 smírčích smluv z let 1367-1615 s odkazem na konkrétní kříže a jejich umístění v terénu, najdeme v souborné práci, která je novou podobou knihy publikované na konci 19. století. Celkem se na území Čech a Moravy nachází 2 300 smírčích křížů.

Nejbližší smírčí kříž ze 17. století nalezneme u domu číslo 19, na začátku obce Stará Ves u Bílovce. Stojí u plotu vedle silnice Bílovec - Skřípov, po směru vpravo.

Smírčí kříže často provázejí pověsti tradované po celá staletí. Ne každý kámen má svůj příběh, ale i tak je zajímavý a cenný. A kdo by takový kámen chtěl přemístit na svůj pozemek, toho nepochybně stihne krutý trest! Právě tato výstraha napomohla po celá staletí k tomu, že většinu smírčích křížů nalezneme na svém původním místě.

Současné uplatňování alternativních postupů při řešení trestních věcí není tedy na území našeho státu věcí novou. Má zde již 700letou tradicí, již bychom si měli být vědomi a na kterou můžeme na počátku 3. tisíciletí navázat.

S. Petruláková

Životy známých osobností

JOSEF ZÍMA ***11. 05. 1932**

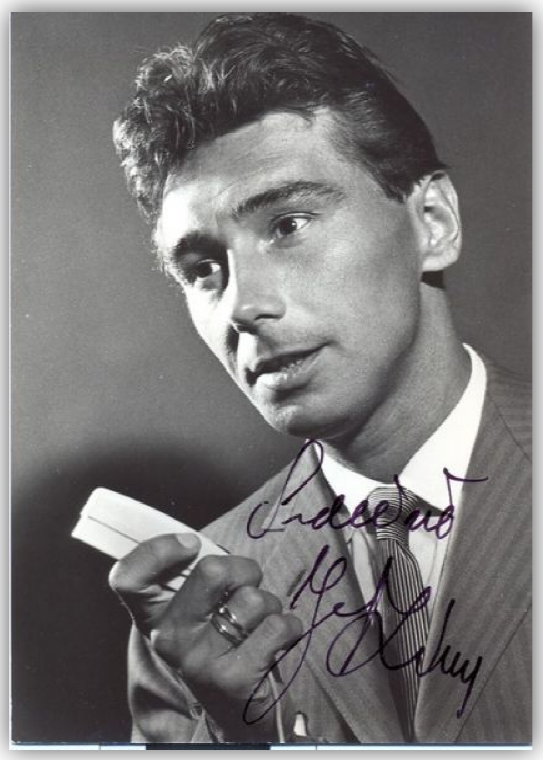

Dne 11. 5. oslavil své osmdesáté narozeniny český zpěvák, herec a moderátor Josef Zíma. Jeho životní partnerkou byla Eva Klepáčová, která po těžké nemoci zemřela ve věku 79 let v červnu 2012.

Josef Zíma se narodil v Praze 11.5.1932. Po maturitě na gymnáziu v Praze studoval herectví na pražském DAMU, kde se současně učil zpěvu. Od roku 1948 do roku 1951 byl členem Lidového souboru konzervatoře, od roku 1950 zpíval sólově s Orchestrem Jaroslava Ježka. Od roku 1953 do roku 1955 získal své první herecké angažmá v Benešově u Prahy. Od roku 1955 do roku 1957 sloužil na vojně v Armádním uměleckém souboru. Po vojenské prezenční službě nastoupil do Divadla satiry dnešní Divadlo ABC. Svou první desku nazpíval v roce 1958. BLUES PRO TEBE, byla to první deska, na které vyšla Jiřímu Suchému jako autorovi první píseň.

V roce 1959 přežil svoji vlastní těžkou dopravní nehodu, během níž zemřel člověk a byla těžce zraněna zpěvačka a šánsoniérka Judita Čeřovská. Od roku 1962 do roku 1992 byl v angažmá v pražském Komorním divadle, kde se uplatňoval nejen jako herec, ale i jako dobrý zpěvák. Zahrál si v Hudebním divadle v Karlíně, v divadle na Fidlovačce v pražských Nuslích i v Komorním divadle v Plzni. Kromě ústřední písně z pohádkového filmu

Princezna se zlatou hvězdou se poprvé prosadil s hitem Jiřího Suchého PRO TEBE. Nazpíval celou řadu známých písní i se zpěvačkou Pavlínou Filipovskou, Petr Janů a dalšími. Byl úspěšný konferenciér v televizi. Získal tři Zlaté a jednu Platinovou desku a za svůj život natočil asi 200 písní.

Josef Zíma je zpěvák s nepříliš znělým hlasem v tenorovém rozsahu, nicméně je to hlas velmi příjemný, kultivovaný, pěstěný a schopný vyjádřit mnoho různých emocí a nálad.

Josef Zíma[online]. Editováno 08.04.2012 [cit. 2012-06-15]. Dostupné z <http://cs.wikipedia.org/wiki/Josef_Z%C3%ADma>.

J. Dufková

Pranostiky

Červenec

- Svatý Jakub poseče, svatá Anna napeče.
- Prší-li o Apolináři, radují se vždy houbaři.
- Rozprší-li se v den svaté Máři Magdaleny, deště nejsou k zastavení.
- Máři Magdalena své hříchy oplakává, proto rádo poprchává.
- Červenec nese parna, bouře, krupobití a medovice.
- Déšť, co přivede svatá Markyta, snadno vysychá.
- Svatý Prokop-zelí okop.
- V červenci volá na poli křepelka žence: „Pojďte žít, pojďte žít!“.
- V červenci je na dvoře pusto, ale na poli husto.
- Co červenec neupeče, to již srpnu neuteče.

Srpen

- Srpen k zimě hledí a rád vodu cedí.
- Když pálí srpen, bude pálit i víno.
- Jsou-li v srpnu hory kalný, budou v zimě mrazy valný.
- Jak Vavřinec zavaří, Bartoloměj zasmaží, tak se podzimek daří.
- Když je v srpnu ráno hodně rosy, mají z toho radost vosy.
- V srpnu když půlnoční vítr věje, bez deště sluníčko hřeje.
- Moc hub srpnových-moc vánic sněhových.

Září

- Září na léto jde staří.
- Zářijová slota-hrstka deště, fůra bláta.
- Zářijový déšť polím potrava, zářijové spršky pro víno otrava.
- V září mnoho požárů bývá, proto se obloha rdívá.
- Panny Marie narození-vlaštoviček rozloučení.
- Divoké husy na odletu-konec i babímu létu.

Pranostiky [online]. Dostupné z < http://pranostiky.wz.cz/php/index.php> [cit. 2012-05-31].

Informace na závěr – Rekonstrukce Domova

Po usilovné, téměř roční práci se nám podařilo uspět v dotačním řízení a získat finanční prostředky z Švýcarsko - Českých fondů na modernizaci a přístavbu Domova pro seniory v Bílovci ve výši 22 miliónu českých korun.

Cílem projektu je nejen zmíněná modernizace a přístavba Domova, ale také zavedení nových metod sociální práce se seniory - klienty Domova a registrace nové sociální služby - Odlehčovací služba.

Odlehčovací služba bude umístěna ve zrekonstruované budově Domova a jejím posláním bude zastoupit pečujícího rodinného příslušníka v péči o potřebnou osobu.

O probíhající realizaci projektu Vás budeme pravidelně informovat prostřednictvím tohoto zpravodaje a našich webových stránek www.dsbilovec.cz.

A co nás v nejbližší době čeká? Do konce roku 2012 budou probíhat výběrová řízení na stavební práce, které by měly započít v květnu 2013.

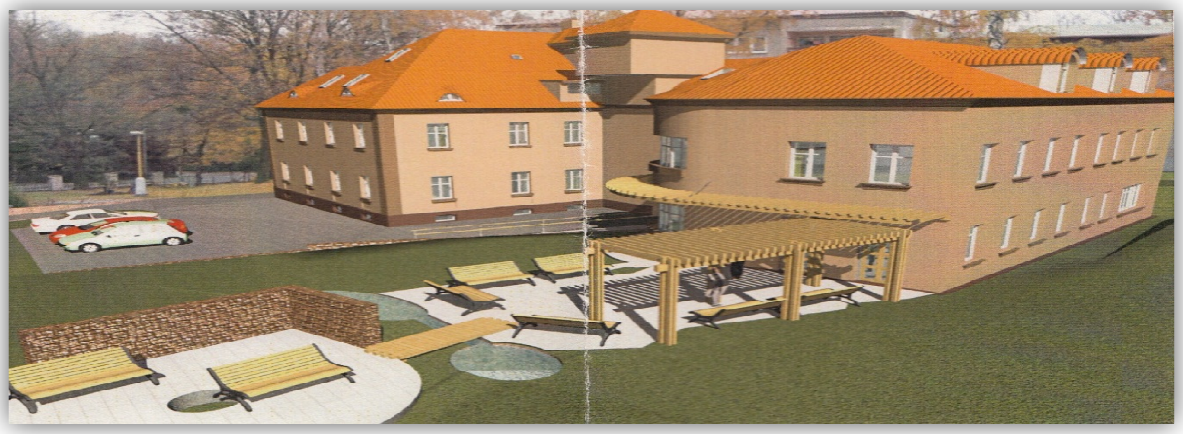

Vzpomínáme

Srpen

Zdenka Dostálová † 4. 8. 2010

Září

Libuše Vavrečková † 25. 9. 2010

Marie Friedelová † 5. 9. 2011

„Neboj se, že tvůj život skončí, strach měj z toho, že nikdy nezačne.“

G. Hansen

Střípky z Domova

3/2012

Šéfredaktor

Bc. Vlasta Szotkowská, Mgr. Lucie Heinzová

Redakční tým

Pavla Borůvková, Jarmila Dufková, Marcela Kasprzyková, Dagmar Krčmářová, Květoslava Krčmářová, František Mitrega, Zlatka Pavlicová, Soňa Petruláková, Božena Řezníčková

www.dsbilovec.cz